

El meu heroi

Fa prop d'un mes que el professor de socials lleidatà Abel Martínez va morir assassinat a l'institut Joan Fuster de Barcelona on feia només uns dies que treballava com a substitut. La seva mort va desencadenar una allau de mostres de dol i solidaritat arreu del país. Hi ha qui pot haver trobat exagerada la reacció de la comunitat educativa i, especialment, del col·lectiu docent, que arran del cas va voler compartir, per tots els mitjans i a tall d'homenatge a la víctima, el valor social, intel·lectual i humà de la professió d'ensenyant i educador. Hi ha qui pot considerar que en moltes feines els treballadors estan exposats a riscos que, en un moment determinat, posen en perill la seva integritat, i que no en fan un drama social cada vegada que algú hi deixa la pell. Hi ha qui, fins i tot, pot atribuir aquest clam unànim dels docents al victimisme que sovint s'atribueix als integrants d'aquest sector.

Fixeu-vos, però, que en cap moment ningú no ha demanat que es faci justícia, ni s'ha denunciat desprotecció, ni s'han exigit responsabilitats. L'únic que hem fet els mestres i professors del país ha estat mostrar la nostra commoció davant d'un fet molt tràgic i, com a molt, denunciar una evident manca de recursos que impedeix que puguem exercir la nostra professió amb garanties davant d'un cas com aquest.

L'Abel va morir mentre feia la seva feina, que, en aquell moment, no era la de, per exemple, fer entendre la importància cultural del Renaixement als seus alumnes de segon d'ESO, sinó la de protegir aquests alumnes d'una amenaça que procedia de dins mateix del centre. L'Abel no va dubtar quin havia de ser el seu paper. No va dubtar sobre com havia d'enfrontar-se a la situació. I li va costar la vida.

Estic convençut que, si no tots, la majoria dels qui ens dediquem a la docència hauríem fet el mateix. Per això, quan vam sentir la notícia a mig matí del dia 20 d'abril, vam quedar commocionats. Perquè, lluny d'haver-nos trobat mai amb res semblant, ens era esborronadorament fàcil imaginar com devia haver anat tot. Ens vam identificar amb aquell xicot que sent soroll al passadís i surt de classe per veure què passa i, per instint, perquè davant d'una actitud irresponsable d'un alumne l'última cosa que farà és amagar el cap sota l'ala, s'hi enfronta i troba la mort. Estava fent la seva feina, la part menys acadèmica i més humana. S'estava enfrontant a un alumne per protegir la resta, una part de la seva feina que mai no li hauria estat reconeguda si no li hagués costat la vida. Com no hauria estat reconeguda la del seu company d'educació física, que, a risc de fer una fi semblant, va poder reduir l'agressor només amb paraules.

Tots els docents som, des de fa unes setmanes, L'Abel Martínez. L'Abel és, des d'ara, el meu heroi.